10. 1. 2018

ID: 106877

Společenská škodlivost činu

Každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován uplatněním zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Společenská škodlivost činu není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke konkrétním znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se zásadně uplatní v případech, ve kterých posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je dále doplněno principem ultima ratio, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 11 Tdo 344/2017, ze dne 27.9.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného J. S. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 3 T 42/2015, tak, že podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. s e napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, zrušuje v části týkající se výroku o vině pod bodem II. a v celém výroku o uloženém trestu a ochranném opatření. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Městskému soudu v Praze přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 3 T 42/2015, byl obviněný J. S. uznán vinným ad I. přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a ad II. přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Za to byl podle § 283 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl obviněnému podle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu čtyř let a podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu bylo dále uloženo ochranné opatření zabrání věci, a to 120 ks tablet léku Nurofen Stopgrip.

2. Proti tomuto rozsudku podal obviněný v zákonné lhůtě odvolání. Městský soud v Praze jako soud

odvolací toto odvolání projednal a rozsudkem ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem II. a v celém výroku o uloženém trestu a ochranném opatření a podle § 259 odst. 3 písm. a), písm. b) tr. ř. pak nově obviněného uznal vinným zvlášť závažným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Za tento zvlášť závažný zločin a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku byl obviněný podle § 283 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl obviněnému podle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu čtyř let a podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku též ochranné opatření zabrání věci, a to 120 ks tablet léku Nurofen Stopgrip.

3. Podle skutkových zjištění soudů obou stupňů se obviněný J. S. dopustil trestné činnosti tím, že

,,I. nejméně od ranních hodin kolem 6.30 hodin dne 21. 5. 2015, do doby kolem 13.20 hodin téhož dne, kdy byl zadržen hlídkou Policie České republiky v P., v ulici D., pobýval na území České republiky, ačkoli věděl, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, který nabyl právní moci dne 8. 7. 2014, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. 5 To 233/2014, odsouzen mj. k trestu vyhoštění na dobu 5 let,

II. dne 21. 5. 2015 v době kolem 13.20 hodin v P., v ulici D., kde byl kontrolován hlídkou Policie České republiky, nesl u sebe pro svého známého v originálních neporušených obalech celkem 120 kusů tablet přípravku Nurofen Stopgrip, obsahující účinnou látku pseudoefedrin hydrochlorid, minimálně s vědomím a srozuměn s tím, že z tohoto léčiva lze vyrobit drogu pervitin, přičemž přípravek efedrin/pseudoefedrin je prekursorem ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004, o prekursorech drog, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 20. 11. 2013 č. 1258/2013, účinného od 30. 12. 2013, a tohoto jednání se dopustil, ačkoliv mu byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, který nabyl právní moci dne 8. 7. 2014 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. 5 To 233/2014, byl odsouzen pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku mj. k trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců, který částečně vykonal dne 4. 8. 2014“.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, podal obviněný J. S. prostřednictvím své obhájkyně dovolání. Učinil tak proti výrokům o vině, o trestu i proti výroku o ochranném opatření, a to s odkazem na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), písm. j) a písm. l) tr. ř., neboť dle jeho názoru toto rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení a současně byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v §265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Mimo to má obviněný za to, že bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení.

5. Pokud jde o důvody podřazené pod § 265b odst. 1 písm. g) a písm. l) tr. ř., obviněný uvedl, že ve vztahu ke skutku pod bodem I. soudy nezohlednily zásadu ultima ratio trestní represe, tedy, že trestní represe má být až posledním prostředkem k nápravě narušených poměrů, neboť obviněnému nebyla poskytnuta možnost dobrovolně vycestovat z území České republiky.

6. V rámci své dovolací argumentace ke skutku pod bodem II. pak obviněný namítl, že Městský soud

v Praze údajně rezignoval na aplikaci judikatury Nejvyššího soudu (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2003, sp. zn. 5 Tdo 115/2003), z níž vyplývá, že „přechováváním“ je alespoň několik hodin trvající držení omamné nebo psychotropní látky, přípravku obsahujícího takovou látku, prekursoru nebo jedu (srov. stanovisko publikované pod č. 4/1987 – 42 Bulletinu bývalého Nejvyššího soudu ČSR). Nestačí tedy pouze chvilkové držení. Naproti tomu Městský soud v Praze tvrdil, že samotná délka držení pro právní kvalifikaci jednání konkrétního pachatele význam nemá a v projednávaném případě je třeba hodnotit i osobu obviněného, který je velmi významně spjat s nakládáním s návykovými látkami. Obviněný však namítl, že taková argumentace ve srovnání se skutkovým dějem uvedeným ve výše citovaném usnesení Nejvyššího soudu nemůže obstát a nadto poukázal na ,,bagatelní“ množství jím přechovávaného přípravku Nurofen Stopgrip.

7. Obviněný dále namítl, že přechovávaný přípravek Nurofen Stopgrip dle jeho názoru není prekursorem ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004, o prekursorech drog (dále též ,,nařízení o prekursorech drog“ nebo ,,nařízení č. 273/2004“), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 20. 11. 2013 č. 1258/2013, účinného od 30. 12. 2013 (dále též ,,nařízení č. 1258/2013“), ale léčivým přípravkem, který je z působnosti tohoto nařízení vyňat. V návaznosti na to obviněný poukázal, že skutková věta rozsudku Městského soudu v Praze uvádí, že prekursorem je efedrin/pseudoefederin, a v tomto případě tak Městský soud v Praze uznal obviněného vinným pro jednání spočívající v držení přípravku obsahujícího prekursor, tedy nikoliv pro jednání spočívajícím v držení prekursoru, jak vyžaduje ustanovení § 283 odst. 1 tr. zákoníku.

8. V následující části pak obviněný upozornil na unijní právní úpravu, která upřesňuje definici takové látky, přičemž zde proti sobě postavil výklad pojmu prekursor dle nařízení o prekursorech drog ve znění nařízení č. 1258/2013, na který odkazuje zákon č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění pozdějších změn a doplňků, a vedle něj výklad podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 111/2005 (dále též ,,nařízení č. 111/2005“) ve znění Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1259/2013 (dále též ,,nařízení č. 1259/2013“).

9. V kontextu výše uvedeného obviněný dále uvedl, že výklad Obvodního soudu pro Prahu 7 i Městského soudu v Praze by znamenal, že prekursorem jsou v podstatě všechny léčivé a veterinární přípravky, bez ohledu na to, zda uvedenou látku obsahují. To je však dle jeho názoru výklad, který jistě neměl unijní zákonodárce na mysli. Obviněný je naopak přesvědčen o tom, že uvedené ustanovení je nutno vykládat v souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie (dále též ,,Soudní dvůr“) ze dne 5. 2. 2015 ve věcech C – 627/13 a C – 2/14, podle něhož léčivé přípravky spadají do výjimky z uvedených látek ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení o prekursorech drog, a to bez ohledu na skutečnost, zda lze z léčivého přípravku uvedenou látku extrahovat snadno dostupnými nebo hospodárnými prostředky, či nikoliv. Na základě tohoto rozboru obviněný dospěl k závěru, že jednání popsané ve skutkové větě rozsudku Městského soudu v Praze není jednáním, které by naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

10. K důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř. obviněný závěrem uvedl, že rozhodnutími Obvodního soudu pro Prahu 7 i Městského soudu v Praze bylo podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku uloženo ochranné opatření zabrání věci – 120 ks tablet Nurofenu Stopgrip. Toto opatření bylo uloženo proto, že tento lék soudy nižších stupňů vyhodnotily jako ohrožující bezpečnost lidí s ohledem na aspekty zmíněné v rozsudku Městského soudu v Praze. Vzhledem k výše uvedené argumentaci však obviněný považuje tento výrok za nesprávný, protože v daném případě šlo o léčivo, nikoliv látku ohrožující bezpečnost lidí.

11. S ohledem na tyto skutečnosti obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, a případně i rozsudek Obvodního soudu pro

Prahu 7 ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 3 T 42/2015, v celém rozsahu zrušil a přikázal Městskému soudu v Praze, případně Obvodnímu soudu pro Prahu 7, aby věc znovu projednal a rozhodl, nebo aby Nejvyšší soud sám rozhodl tak, že se obviněný podle § 226 písm. b) tr. ř. zprošťuje obžaloby, a to v celém rozsahu.

12. K dovolání obviněného J. S. se písemně vyjádřil i státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (sp. zn. 1 NZO 108/2016 ze dne 10. 5. 2016), který předně zdůraznil, že v případě obviněného nemohl být naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť odvolací soud nezamítl ani neodmítl odvolání obviněného, nýbrž na jeho podkladě částečně zrušil napadený rozsudek a poté sám ve věci nově rozhodl. Stejně tak se státní zástupce neztotožnil ani se závěrem, že by napadenými rozhodnutími byl naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř., neboť soudy obou stupňů při ukládání ochranného opatření plně respektovaly podmínky stanovené v § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a v této souvislosti pro úplnost poukázal i na obecná východiska pro uložení ochranného opatření zabrání věci. Stran dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. pak státní zástupce uvedl, že tento byl uplatněn obsahově relevantně a dle jeho názoru sice částečně, avšak v podstatné otázce nelze zcela vyloučit jeho důvodnost.

13. Státní zástupce se však neztotožnil s námitkami obviněného ve vztahu k přisouzenému přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Z hlediska trestní odpovědnosti za uvedený přečin totiž nelze považovat za rozhodné, že pachatel pobýval na území České republiky údajně pouze za účelem průjezdu do Německa. Jednání obviněného navíc v ničem nevybočovalo z obvyklých případů maření uloženého trestu vyhoštění a nebyly zde dány ani žádné zvláštní okolnosti, jež by společenskou škodlivost zeslabovaly do té míry, že by prostředky trestního práva byly ve vztahu k obviněnému nepřiměřené. Z těchto důvodů proto státní zástupce shledal, že použitá právní kvalifikace je v tomto směru správná a zákonu odpovídající.

14. Jako opodstatněnou státní zástupce neshledal ani námitku obviněného stran naplnění znaku ,,přechovává“. Obviněný sice upozornil na časové hledisko faktické manipulace s psychotropní látkou (prekursorem) ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2003, sp. zn. 5 Tdo 115/2003, avšak v této souvislosti dále nepřihlížel ke skutkovým odlišnostem v tam řešené věci. Státní zástupce proto poukázal, že obviněný jednal s úmyslem předmětné léčivé přípravky držet, tj. nakládat s nimi za účelem jejich předání další osobě a třebaže nebyla spolehlivě zjištěna doba, po kterou obviněný uvedené léčivé prostředky držel, kvalitativně se jednalo o zcela odlišné nakládání, než ve výše zmiňované věci. Státní zástupce se proto ztotožnil se závěry soudů obou stupňů, že obviněný s uvedenými předměty nedovoleně nakládal ve formě přechovávání pro jiného.

15. Zásadní právní spor v předmětné věci však státní zástupce shledal ve výkladu pojmu prekursor v relevantní unijní úpravě. V této souvislosti předně poukázal, že normativní rámec zde tvoří zejména nařízení o prekursorech drog, a to ve znění nařízení č. 1258/2013, neboť jde o přímo použitelný předpis Evropské unie. Ryze gramatickým výkladem čl. 2 odst. 1 novelizovaného nařízení lze pak dospět k závěru, že léčivé přípravky ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES (dále též ,,směrnice 2001/83“) jsou prekursorem, přičemž k tomuto výkladu se ve svém rozhodnutí přiklonil i Obvodní soud pro Prahu 7. S touto argumentací se však dle názoru státního zástupce nelze zcela ztotožnit. V této souvislosti totiž nelze opomenout obecně platná východiska z rozsudku Soudního dvora v obviněným předestřené věci C-627/13 a C-2/14 ohledně výkladu ustanovení unijního práva. Nutno též zdůraznit, že výklad přijatý soudem prvního stupně nemá oporu v jiných jazykových verzích předmětného nařízení o prekursorech drog, přičemž např. polské, slovenské i anglické znění novelizujícího nařízení nasvědčují spíše výkladu opačnému. V takovém případě je třeba v intencích judikatury vycházet ze smyslu evropské právní úpravy tak, aby sporný pojem byl vykládán v rámci celé Evropské unie jednotně.

16. Lze tak shrnout, že sporné ustanovení čl. 2 písm. a) v nařízení o prekursorech drog ve znění nařízení č. 1258/2013 je i přes snahu evropského normotvůrce a po provedené změně nejasné a připouští dva protichůdné výklady. Z hlediska aplikace evropského práva na území České republiky pak přistupuje i skutečnost, že danou problematikou se již dříve zabýval Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 9. 11. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1363/2011, přičemž dospěl k závěrům, jež ve výsledku korespondují s názorem obvodního soudu v nyní projednávané věci. Citované rozhodnutí Nejvyššího soudu však časově předcházelo jak výše uvedenému rozsudku Soudního dvora, tak i uvedené změně nařízení o prekursorech drog a logicky tak z nich nemohlo vycházet.

17. Po zvážení shora uvedených skutečností proto státní zástupce dospěl k závěru, že rozhodnutí o dovolání obviněného je závislé na vyřešení sporné otázky výkladu aktů přijatých orgány Evropské unie, jak má na mysli čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, a proto navrhl, aby Nejvyšší soud ve smyslu § 9a tr. ř. přerušil dovolací řízení a předložil Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce následujícího znění: ,,Lze léčivé přípravky podle definice stanovené ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/83, které obsahují uvedené látky stanovené Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004, na základě čl. 2 písm. a) tohoto nařízení považovat za vyloučené z jeho působnosti ve smyslu Rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech C-627/13 a C-2/14 i poté, co znění uvedeného ustanovení byla změněna nařízením č. 1258/2013 a s přihlédnutím k tomu, že čl. 2 písm. a) nařízení č. 111/2005, ve znění nařízení č. 1259/2013, léčivé přípravky s obsahem efedrinu a pseudoefedrinu podřizuje režimu nařízení č. 111/2005?“. Zároveň státní zástupce učinil podnět k tomu, aby předseda senátu Nejvyššího soudu podle § 265o odst. 1 tr. ř. přerušil výkon rozhodnutí, proti němuž bylo podáno dovolání.

III. Přípustnost a další náležitosti dovolání

18. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda je výše uvedené dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou, zda má všechny obsahové a formální náležitosti a zda poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom dospěl k následujícím závěrům.

19. Dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. Obviněný je osobou oprávněnou k podání dovolání podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., podal obviněný prostřednictvím svého obhájce, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř., ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném týmž zákonným ustanovením.

IV. Důvodnost dovolání

20. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní argumenty, o které se dovolání opírá, naplňují obviněným uplatněné dovolací důvody. Pouze reálná existence tohoto důvodu je základní podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

21. V podaném dovolání obviněný své argumenty subsumoval pod dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), písm. j) a písm. l) tr. ř.

22. V obecné rovině je nutno zdůraznit, že důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení

skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva.

23. Nejvyšší soud zároveň upozorňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených právních vad, nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět. Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

24. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř. je pak dán tehdy, pokud bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení. Podmínky pro uložení ochranných opatření, jimiž se podle § 98 tr. zákoníku rozumí ochranné léčení, zabezpečovací detenci, zabrání věci a ochrannou výchovu, jsou vymezeny v příslušných ustanoveních hlavy V., dílu třetího tr. zákoníku (v případě zabrání věci konkrétně v ustanovení § 101 tr. zákoníku).

25. Pokud jde konečně o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., ten obsahuje dvě alternativy důvodů dovolání. Pod první variantu spadají případy, kdy byl zamítnut nebo odmítnut řádný opravný prostředek proti rozhodnutí soudu prvního stupně z ryze formálních důvodů uvedených v § 253 tr. ř., bez věcného přezkoumání podle § 254 tr. ř., takže byl dovolatel zkrácen na svém právu na přístup k soudu druhého stupně. Pod druhou variantu pak spadají případy, kdy dovolateli sice nebylo odepřeno právo na přístup k soudu druhého stupně, ale tento soud – ač v řádném opravném řízení věcně přezkoumával napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení mu předcházející – neodstranil vadu vytýkanou v řádném opravném prostředku, nebo navíc sám zatížil řízení či své rozhodnutí vadou zakládající některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

26. Se zřetelem k těmto východiskům přistoupil Nejvyšší soud k posouzení dovolání obviněného a shledal, že důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. částečně s výhradami obviněného koresponduje, přičemž zásadním právním sporem v projednávané věci je výklad pojmu prekursor v relevantní unijní právní úpravě.

V. Dosavadní průběh řízení u Nejvyššího soudu

A) Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2016, sp. zn. 11 Tdo 212/2016-I.

27. Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 25. 8. 2016, sp. zn. 11 Tdo 212/2016-I., projednal námitky uplatněné v dovolání obviněného J. S. a dospěl k závěru, že pro posouzení tohoto případu se jeví jako klíčové vyřešení otázky, zda obviněným přechovávaný přípravek Nurofen Stopgrip (obsahující účinné látky ibuprofen a pseudoefedrin) je možné považovat za prekursor, anebo jako léčivý přípravek s obsahem prekursoru.

28. Základní právní rámec pro definici pojmu prekursor vymezuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004, o prekursorech drog, a to ve znění Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 219/2009 ze dne 11. 3. 2009 a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1258/2013, účinného od 30. 12. 2013, neboť jde o přímo použitelný předpis Evropské unie.

29. Podle čl. 2 odst. 1 nařízení o prekursorech drog je „uvedenou látkou“ – resp. prekursorem: „jakákoliv látka uvedená v příloze I, která může být použita k nedovolené výrobě omamných nebo psychotropních látek, vč. směsí a přírodních produktů, které tyto látky obsahují, avšak s výjimkou směsí a přírodních produktů, ve kterých jsou uvedené látky obsaženy tak, že tyto uvedené látky nelze snadno použít ani extrahovat snadno dostupnými nebo hospodárnými prostředky, léčivé přípravky ve smyslu čl. 1 bodu 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES a veterinární léčivé přípravky ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/82/ES“.

30. Obvodní soud pro Prahu 7, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, ve svém rozsudku ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 3 T 42/2015, dospěl jazykovým rozborem této definice k závěru, že léčivé přípravky, ve smyslu směrnice 2001/83, pokud obsahují „uvedenou látku“, jsou prekursorem. Ve svém rozhodnutí uvedl, že ,,pouze pro směsi a přírodní produkty platí výjimka, že se nezahrnují mezi „uvedenou látku“, pokud z nich tuto látku nelze snadno použít ani extrahovat snadno dostupnými prostředky. Z dané definice vyplývá, že slovy „uvedenou látkou je jakákoliv látka uvedená v příloze I, která může být použita k nedovolené výrobě omamných nebo psychotropních látek, včetně směsí a přírodních produktů, které tyto látky obsahují“, pokračující věta „léčivé přípravky ve smyslu…“ – po vložené větě stanovující výjimku pro směsi a přírodní látky – jednoznačně léčiva ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady čl. 2001/83/ES mezi „uvedenou látku“, a tedy i prekursor drog, zahrnuje“.

31. Podpůrně pak obvodní soud odkázal i na věcně související novelizující nařízení č. 1259/2013, jímž bylo změněno nařízení č. 111/2005, kterým se stanoví pravidla pro sledování obchodu s prekursory drog mezi Společenstvím a třetími zeměmi. I když soud prvního stupně konstatoval, že nařízení č. 111/2005 se na jednání obviněného přímo nevztahuje, přesto dovodil, že rovněž relevantní nařízení č. 1258/2013 (resp. jím novelizované nařízení o prekursorech drog) zamýšlelo pod pojem prekursory podřadit i léčiva obsahující efedrin. Z toho tedy vyplynul závěr, že léčiva s obsahem prekursoru efedrinu lze řadit pod pojem „uvedené látky“.

32. Proti tomuto závěru však stála zásadní námitka, spočívající v interpretačním pravidlu, že všechna ustanovení unijního práva musejí být vykládána jednotně na základě znění vypracovaných ve všech jazycích Unie. Proto také definiční vymezení „uvedené látky“ v nařízení č. 1258/2013 musí být vykládáno totožně i v jiných jazykových verzích. Formulace použitá v jedné z jazykových verzí ustanovení unijního práva nemůže sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení, ani jí nemůže být přiznána přednostní povaha (vzhledem k jiným jazykovým verzím). V případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi unijního práva musí být dotčené ustanovení vykládáno podle jeho kontextu a cílů sledovaných právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek Kirin Amgen, C-66/09, EU:C:2010:484, bod 41).

33. Při posuzování tohoto případu Nejvyšší soud konfrontoval definiční vymezení „uvedené látky“ i v jiných jazykových mutacích (konkrétně ve verzi slovenské, polské, anglické a německé) a zjistil, že

výše uvedený závěr o tom, že léčivé přípravky, obsahující „uvedenou látku“ jsou prekursorem, nemá oporu v jiných jazykových verzích předmětného nařízení o prekursorech drog.

34. Za tohoto stavu věci je přitom nutné v intencích judikatury vycházet ze smyslu evropské právní úpravy tak, aby sporný pojem byl vykládán v rámci celé Evropské unie jednotně. Proto bylo nutné zabývat se otázkou, zda je podřazení léčiv obsahujících prekursor pod pojem prekursoru, i po změně nařízení o prekursorech drog, v souladu se smyslem evropské úpravy.

35. Na tom nic nemění ani to, že z textu preambule k novelizujícímu nařízení č. 1258/2013 vyplývá potřeba zpřísnit režim nakládání s jinou specifickou látkou, a to acetanhydridem (srov. odst. 2 preambule nařízení č. 1258/2013). Tato skutečnost by tedy nasvědčovala spíše tomu, že jsou i nadále platné právní závěry citovaného rozsudku Soudního dvora, že léčivé přípravky, byť by i obsahovaly snadno extrahovatelnou látku sloužící jako prekursor, za takový prekursor považovány být nemohou. Pominout totiž nelze argumentaci Soudního dvora, že rovněž léčivé přípravky podléhají regulaci výše citovanou směrnicí, přičemž není cílem evropské právní úpravy podobné režimy regulace překrývat.

36. Otázkou výkladu sporného čl. 2 písm. a) nařízení o prekursorech drog se přitom v minulosti zabýval i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 9. 11. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1363/2011 (publikovaném pod č. 50/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozh. tr.), přičemž dospěl k závěru, že ,,prekursor je definován v čl. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 ze dne 11. 2. 2004 o prekursorech drog. Podle této definice se za prekursor považují všechny látky, které jsou uvedeny v příloze I citovaného nařízení včetně směsí a přírodních produktů, které tyto látky obsahují, ale i takové látky obsažené v léčivých přípravcích, které jsou sice jinak z této definice vyloučeny, avšak odpovídající látku (prekursor) z nich lze snadno použít nebo extrahovat snadno dostupnými nebo hospodárnými prostředky. Extrakcí snadno dostupnými prostředky ve smyslu této definice prekursoru se rozumí např. rozpuštění ve vodě nebo v jiném roztoku, zahřátí nad otevřeným ohněm nebo jiným tepelným zdrojem za použití zcela běžných nástrojů, náčiní či hospodářských zařízení apod. Může tedy jít o běžné úkony jednotlivce či skupiny osob v rámci individuální nebo manufakturní výroby, při nichž dojde k vyloučení nebo jinému oddělení prekursoru, aniž by k tomu bylo nutno použít složitých chemických, laboratorních nebo obdobných náročných postupů.“ Z tohoto citovaného závěru pak vycházel i Obvodní soud pro Prahu 7 v nyní projednávané věci. Je však pravdou, že citované usnesení Nejvyššího soudu časově předcházelo změně nařízení o prekursorech drog nařízením č. 1258/2013 ze dne 20. 11. 2013.

37. Z preambule nařízení č. 111/2005 je pak patrné, že výslovné řazení léčivých přípravků obsahujících efedrin (pseudoefedrin) mezi prekursory se děje na podkladě přeshraničního obchodu se třetími zeměmi (srov. odst. 3 a 7 preambule nařízení č. 1259/2013). Toto nařízení má odlišnou působnost a vztahuje se pouze k obchodu s prekursory přes vnější hranici Evropské unie – jeho věcný rozsah je tedy odlišný. Ale konstrukce čl. 2 písm. a) v nařízení č. 111/2005 je v tomto aspektu odlišná od korespondujícího čl. 2 písm. a) nařízení o prekursorech drog ve znění nařízení č. 1258/2013, neboť výslovně obsahuje vyjádření, že léčivé přípravky s obsahem efedrinu jsou výjimkou z jinak obecného pravidla, že léčivé prostředky režimu nařízení č. 111/2005 nepodléhají. Oproti tomu v nařízení o prekursorech drog ve znění nařízení č. 1258/2013 taková výslovná úprava léčivých přípravků s obsahem efedrinu chybí.

38. Evropský normotvůrce měl přitom jistě možnost i v novele nařízení o prekursorech drog výslovně vyjádřit, že jeho režimu podléhají i léčivé přípravky obsahující efedrin. I přesto, že obě novelizující nařízení vznikala s největší pravděpodobností souběžně, tak výslovně neučinil.

39. Lze tak shrnout, že sporné ustanovení čl. 2 písm. a) v nařízení o prekursorech drog ve znění nařízení č. 1258/2013 i přes snahu evropského normotvůrce je i po provedené změně nejasné a

připouští dva protichůdné výklady. Buď je jazykovým výkladem možné dovodit, že léčivé přípravky, obsahující „uvedenou látku“ jsou prekursorem, nebo je výkladem dovoditelný i názor opačný. Vzhledem k výše uvedenému senát 11 Nejvyššího soudu shledal, že další aplikaci závěrů vyplývajících z citovaného rozhodnutí lze považovat z hlediska práva Evropské unie za spornou. Jde přitom o zásadní právní otázku výkladu práva Evropské unie, na jejímž vyřešení je závislá konkrétní právní kvalifikace jednání obviněného.

40. Po zvážení shora uvedených skutečností tak senát 11 dospěl k závěru, že rozhodnutí o dovolání obviněného je závislé na vyřešení sporné otázky výkladu aktů přijatých orgány Evropské unie, jak má na mysli čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie. Proto podle § 9a odst. 2 tr. ř. přerušil řízení na dobu do rozhodnutí Soudního dvora o odpovědi na předběžnou otázku následujícího znění:

,,Lze léčivé přípravky podle definice stanovené ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES, které obsahují „uvedené látky“ stanovené Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 273/2004, na základě čl. 2 písm. a) tohoto nařízení považovat za vyloučené z jeho působnosti ve smyslu Rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech C-627/13 a C-2/14 i poté, co znění uvedeného ustanovení byla změněna nařízením č. 1258/2013 a s přihlédnutím k tomu, že čl. 2 písm. a) nařízení č. 111/2005, ve znění nařízení č. 1259/2013, léčivé přípravky s obsahem efedrinu a pseudoefedrinu podřizuje režimu nařízení č. 111/2005?“

B) Usnesení Soudního dvora ze dne 2. 3. 2017 ve věci C-497/16

41. Soudní dvůr podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie posoudil žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podané usnesením Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2016, sp. zn. 11 Tdo 212/2016-I., došlým Soudnímu dvoru dne 16. 9. 2016, v trestním řízení vedeném proti obviněnému J. S., a dospěl k následujícím závěrům.

42. Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda jsou „léčivé přípravky“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 2001/83 obsahující „uvedené látky“ ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 273/2004, jako jsou efedrin a pseudoefedrin, vyloučeny z působnosti posledně uvedeného nařízení i po vstupu v platnost nařízení č. 1258/2013 a č. 1259/2013.

43. Soudní dvůr již měl příležitost upřesnit rozsah pojmu „uvedená látka“ ve smyslu nařízení č. 273/2004 a č. 111/2005 v jejich původních zněních. Na základě úvahy, že definice tohoto pojmu jsou v těchto nařízeních totožné, Soudní dvůr rozhodl, že „léčivé přípravky“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 2001/83 obsahující látku uvedenou v příloze I nařízení č. 273/2004 nespadají pod pojem „uvedená látka“ ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 273/2004 a č. 111/2005 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. února 2015, M. a další, C-627/13 a C-2/14, EU:C:2015:59, body 63 a 67). 44. Definice pojmu „uvedené látky“ v čl. 2 písm. a) nařízení č. 273/2004 a v čl. 2 písm. a) nařízení č. 111/2005 vyplývá ze změn těchto ustanovení, které přineslo v prvním případě nařízení č. 1258/2013 a ve druhém případě nařízení č. 1259/2013.

45. Jedná se v podstatě o následující změny. Zaprvé bylo upřesněno, že „uvedenými látkami“ jsou látky, které mohou být použity k nedovolené výrobě omamných nebo psychotropních látek. Zadruhé z této definice jsou napříště vyloučeny také „veterinární léčivé přípravky“ ve smyslu směrnice 2001/82. Zatřetí byly z okruhu látek vyloučených z této definice vypuštěny zejména „farmaceutické přípravky“ a „jiné přípravky“, protože již spadaly pod pojem „léčivé přípravky“ nebo se kryly s pojmem „směsi“, který je již v definici použit. Začtvrté unijní normotvůrce změnil pořadí, v jakém jsou jednotlivé produkty vyloučené z pojmu „uvedené látky“ vyjmenovány.

46. Nicméně pokud jde zvlášť o nařízení č. 111/2005, jeho čl. 2 písm. a) po změně provedené

nařízením č. 1259/2013 sice vylučuje – podobně jako je tomu v případě nařízení č. 273/2004 – „veterinární léčivé přípravky ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 2001/82“, avšak „kromě léčivých přípravků a veterinárních léčivých přípravků zařazených v příloze“. Seznam uvedených látek vyjmenovaných v příloze nařízení č. 111/2005 byl rovněž doplněn o novou kategorii 4 zahrnující „léčivé přípravky a veterinární léčivé přípravky obsahující efedrin nebo jeho soli“ a „léčivé přípravky a veterinární léčivé přípravky obsahující pseudoefedrin nebo jeho soli“.

47. Z předcházejících úvah vyplývá, že v případě definice pojmu „uvedená látka“ obsažené v čl. 2 písm. a) nařízení č. 273/2004, jehož původní znění již výslovně vylučovalo „léčivé přípravky, jak jsou definovány ve směrnici 2001/83“, bylo smyslem změny tohoto ustanovení provedené nařízením č. 1258/2013 pouze upřesnit tento pojem, jak je zřejmé z bodu 4 odůvodnění posledně uvedeného nařízení, což v důsledku nemělo žádný vliv na takto upravené vyloučení „léčivých přípravků“ z této definice.

48. Z litery čl. 2 písm. a) nařízení č. 273/2004 tedy bez jakýchkoli pochybností plyne, že „léčivé přípravky“ ve smyslu směrnice 2001/83 jsou jako takové – jak již Soudní dvůr rozhodl v rozsudku ze dne 5. 2. 2015, M. a další (C-627/13 a C-2/14, EU:C:2015:59), který se týkal nařízení č. 273/2004 v jeho původním znění – vyloučeny z pojmu „uvedená látka“ definovaného v tomto čl. 2 písm. a).

49. Tento závěr nemůže být zpochybněn tím, že pod pojem „uvedená látka“ definovaný v čl. 2 písm. a) nařízení č. 111/2005 byly nařízením č. 1259/2013 zahrnuty léčivé přípravky obsahující efedrin a pseudoefedrin.

50. V tomto ohledu je třeba připomenout – jak správně uvedl Nejvyšší soud – že se působnost nařízení č. 273/2004 liší od působnosti nařízení č. 111/2005.

51. Obě tato nařízení sice mají za cíl bojovat proti zneužívání látek často používaných při nedovolené výrobě omamných a psychotropních látek, avšak z článku 1 nařízení č. 273/2004 vyplývá, že stanoví harmonizovaná opatření pro kontrolu a sledování těchto látek mezi členskými státy, kdežto článek 1 nařízení č. 111/2005 stanoví pravidla pro sledování obchodu s těmito látkami mezi Unií a třetími státy.

52. Z bodů 2, 3 a 7 odůvodnění nařízení č. 1259/2013 vyplývá, že do jeho vstupu v platnost se definice „uvedené látky“ ve smyslu nařízení č. 111/2005 na léčivé přípravky nevztahovala, takže tyto přípravky nepodléhaly systému kontroly mezinárodního obchodu zavedenému posledně uvedeným nařízením. Záměrem unijního normotvůrce přitom bylo prostřednictvím změn nařízení č. 111/2005 provedených nařízením č. 1259/2013 posílit kontrolu léčivých přípravků obsahujících efedrin a pseudoefedrin, které jsou vyváženy z celního území Unie nebo jím procházejí – aniž tím bude narušen zákonný obchod – aby se zabránilo jejich zneužívání pro nedovolenou výrobu omamných nebo psychotropních látek, protože léčivé přípravky obsahující tyto dvě látky jsou zneužívány pro nedovolenou výrobu drog mimo Unii (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. 2. 2015, M. a další, C-627/13 a C-2/14, EU:C:2015:59, body 64 a 65).

53. Změna nařízení č. 111/2005 provedená nařízením č. 1259/2013 proto nemůže mít vliv na výklad čl. 2 písm. a) nařízení č. 273/2004, podle něhož jsou všechny „léčivé přípravky“ ve smyslu směrnice 2001/83, včetně těch, které obsahují efedrin a pseudoefedrin, vyloučeny z pojmu „uvedená látka“, tak jak je definován v tomto čl. 2 písm. a).

54. Z těchto důvodů Soudní dvůr rozhodl takto:
„Léčivé přípravky“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. 11. 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků, ve znění směrnice

Evropského parlamentu a Rady 2004/27/ES ze dne 31. 3. 2004, obsahující „uvedené látky“ ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 ze dne 11. 2. 2004 o prekursorech drog, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1258/2013 ze dne 20. 11. 2013, jako jsou efedrin a pseudoefedrin, jsou vyloučeny z působnosti posledně uvedeného nařízení i po vstupu v platnost nařízení č. 1258/2013 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1259/2013 ze dne 20. 11. 2013, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 111/2005, kterým se stanoví pravidla pro sledování obchodu s prekursory drog mezi Společenstvím a třetími zeměmi.“

C) Vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství a obviněného J. S. k usnesení Soudního dvora ze dne 2. 3. 2017 ve věci C-497/16

55. V návaznosti na rozhodnutí Soudního dvora státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství doplnil své vyjádření k dovolání obviněného J. S., a to tak, že předně ve stručnosti poukázal na právní úpravu a vývoj dotčené otázky a rovněž také na znění § 9a odst. 4 tr. ř., dle něhož je rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce závazné pro všechny orgány činné v trestním řízení. V návaznosti na tato východiska pak státní zástupce konstatoval, že na podkladě předloženého usnesení Soudního dvora ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. C-497/16 (dále též ,,rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-497/16“), lze učinit dílčí závěr, že v rámci ,,vnitrounijního“ prostoru, v němž je třeba aplikovat právě nařízení č. 273/2004, nelze za prekursor považovat ani takové léčivo, jež obsahuje právě látku pseudo/efedrin, třebaže pseudo/efedrin jinak sám o sobě prekursorem je. Z hlediska evropské právní úpravy se tak jedná o léčivý přípravek ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 2001/83/ES. Zároveň však dle názoru státního zástupce z uvedeného usnesení Soudního dvora implicitně vyplývá další dílčí závěr, že v případě léčivých přípravků pocházejících ze třetích zemí, se naopak uplatní nařízení č. 111/2005, a to ve znění nařízení č. 1259/2013, tedy že na přeshraniční (ve smyslu přes vnější hranici Evropské unie) nakládání s takovými léčivými přípravky obsahujícími pseudo/efedrin bude nahlíženo jako na nedovolené nakládání s prekursorem.

56. V nyní přezkoumávané věci je pak zřetelné, že prvý dílčí závěr Soudního dvora je opačný, než jaký učinil Obvodní soudu pro Prahu 7 v trestní věci obviněného. Je proto třeba zabývat se dopadem tohoto rozhodnutí Soudního dvora na právní posouzení jeho jednání. V tomto směru státní zástupce připomněl, že podle dikce § 283 odst. 1 tr. zákoníku lze dovodit, že pod objektivní stránku tohoto trestného činu nelze podřadit nedovolené nakládání s ,,přípravkem obsahujícím prekursor“, ale pouze nedovolené nakládání s prekursorem. Z hlediska druhého dílčího závěru vyplývajícího z rozhodnutí Soudního dvora pak státní zástupce považoval za potřebné zabývat se i tím, zda by se v daném případě nemohlo jednat o nedovolené nakládání s prekursorem ve smyslu definice podle nařízení č. 111/2005, tedy, zda snad nemohlo mít jednání obviněného přesah přes ,,vnější“ hranici Evropské unie. Takové úvaze však žádné skutkové zjištění učiněné v dané věci nenasvědčuje. Na podkladě dosavadních skutkových zjištění tak lze v podstatě vyloučit možnost, že by obviněný svým jednáním nedovoleně nakládal s prekursorem ve smyslu § 283 tr. zákoníku.

57. Výše uvedený závěr však dle názoru státního zástupce neznamená, že by jednání obviněného nebylo trestněprávně relevantní. V prvé řadě se zde totiž nabízí právní posouzení jednání obviněného ve smyslu původně zažalované právní kvalifikace jakožto přečinu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 tr. zákoníku. V této souvislosti státní zástupce poukázal, že ve smyslu § 286 tr. zákoníku nutno pod pojem ,,jiný předmět určený k nedovolené výrobě omamné nebo psychotropní látky, přípravku obsahující omamnou nebo psychotropní látku nebo jedu“ zařadit nejen přístroje, jiná zařízení a jejich součásti, ale i suroviny, které jsou podle své povahy způsobilé a zároveň určené k takové výrobě. Léčivý přípravek Nurofen Stopgrip, který obviněný zcela zjevně přechovával bez jakéhokoli terapeutického účelu, pak lze v naznačených souvislostech považovat za surovinu určenou k extrakci prekursoru pseudo/efedrinu za

účelem navazující výroby a lze jej tak podřadit pod kategorii ,,jiného předmětu určeného k nedovolené výrobě psychotropní látky“ ve smyslu citovaného ustanovení. Zároveň z porovnání obou skutkových podstat (tj. jak podle § 283 tr. zákoníku, tak podle § 286 tr. zákoníku) vyplývá, že takové právní posouzení je pro obviněného výrazně příznivější.

58. Pokud jde o ostatní námitky obviněného, tak těmito se státní zástupce již zabýval ve svém prvotním vyjádření k dovolání obviněného ze dne 10. 5. 2016, č. j. 1 NZO 108/2016-11. Pouze ve stručnosti pak státní zástupce zrekapituloval argumentaci k těmto jednotlivým námitkám, s kterými se však v žádném směru neztotožnil, a v podrobnostech poté odkázal na své prvotní vyjádření ve věci.

59. Lze tak uzavřít, že v návaznosti na rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-497/16 právní kvalifikace jednání obviněného přijatá soudy obou stupňů nemůže obstát. Proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, zrušil, dále zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

60. K vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství podal obviněný prostřednictvím své obhájkyně repliku, v níž předně zrekapituloval podstatné části argumentace státního zástupce a následně odkázal na argumentaci uplatněnou v jeho dovolání týkající se znaku přechovávání omamné nebo psychotropní látky, přípravku obsahujícího takovou látku, prekursoru nebo jedu. Obviněný dále poukázal, že dle popisu skutkové věty se sice v případě tablet Nurofen Stopgrip jednalo o předmět způsobilý k výrobě pervitinu, nikoliv však o předmět určený k jeho výrobě, jak má na mysli § 286 tr. zákoníku, a za této situace proto nelze souhlasit s názorem státního zástupce ohledně právní kvalifikace jednání obviněného jakožto trestného činu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 tr. zákoníku. Obviněný se proto domnívá, že za takového stavu může Nejvyšší soud při zrušení rozhodnutí soudů obou stupňů ohledně předmětného skutku sám v tomto rozsahu rozhodnout o zproštění obviněného obžaloby, neboť v daném případě se nejednalo o trestný čin.

VI. Vlastní posouzení dovolání

61. S ohledem na závazný právní názor Soudního dvora ve smyslu § 9a odst. 4 tr. ř. přistoupil Nejvyšší soud k posouzení důvodnosti jednotlivých námitek uplatněných v dovolání obviněného J. S. a dospěl k závěru, že jeho dovolání je z části důvodné.

62. Nejvyšší soud považuje za vhodné předně ve stručnosti zrekapitulovat, že z rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-497/16, bez zřejmých pochybností vyplývá, že léčivé přípravky, které obsahují ,,uvedené látky” (jako jsou efedrin a pseudoefedrin), tj. látky, které by samy o sobě odpovídaly definici pojmu prekursor, jsou vyloučeny z působnosti nařízení č. 273/2004. Z hlediska unijní právní úpravy se tedy jedná o léčivý přípravek ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 2001/83/ES. Zároveň však z citovaného rozhodnutí Soudního dvora implictně vyplývá i další dílčí závěr, že v případě léčivých přípravků pocházejících ze třetích zemí (ve smyslu přes ,,vnější” hranice Evropské unie) se naopak uplatní nařízení č. 111/2005 ve znění nařízení č. 1259/2013. V případě zmíněného přeshraničního nakládání s léčivými přípravky obsahujícími efedrin nebo pseudoefedrin lze proto takové jednání posoudit jako nedovolené nakládání s prekursorem z hlediska trestní odpovědnosti podle českého práva. Lze proto uzavřít, že pro právní posouzení obdobného jednání do budoucna bude nutné zohlednit, zda pachatel nedovoleně nakládal s takovými léčivými přípravky v rámci Evropské unie, či zda je v takovém jednání přítomen ,,mimounijní prvek”, a to za podmínky, že je takový prvek kryt

zaviněním pachatele.

63. V návaznosti na tyto závěry pak nutno konstatovat, že uvedené rozhodnutí Soudního dvora představuje v prostředí české úpravy podstatnou změnu pro právní posouzení nedovoleného nakládání s takovými léčivými přípravky obsahujícími efedrin a pseudoefedrin, neboť zastává opačný názor, než k jakému se přiklonil Nejvyšší soud v již výše citovaném usnesení ze dne 9. 11. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1363/2011. Třebaže by za této situace přicházelo v úvahu splnění formálních podmínek pro postoupení věci velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu podle § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, dospěl senát 11 k závěru, že takový postup v nyní projednávané věci není potřebný. Z dikce § 9a odst. 4 tr. ř. totiž vyplývá, že rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce je závazné pro všechny orgány činné v trestním řízení. Toto ustanovení tedy představuje lex specialis k ustanovení § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a jako takové má aplikační přednost.

64. Aplikují-li se tedy závěry Soudního dvora ve věci C-497/16 na nyní projednávaný případ, je nepochybné, že argumentace soudů nižších stupňů stran právní kvalifikace jednání obviněného nemůže obstát. Je proto nezbytné zabývat se dopadem tohoto rozhodnutí na právní posouzení jednání obviněného.

65. Nejvyšší soud považuje za nutné v obecné rovině připomenout, že podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku se trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dopustí ten, kdo neoprávněně vyrobí, doveze, vyveze, proveze, nabídne, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří nebo pro jiného přechovává omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, prekursor nebo jed.

66. Z hlediska systematického výkladu pak vyplývá, že pro naplnění objektivní stránky předmětné skutkové podstaty je nutné, aby pachatel nedovoleně nakládal s omamnou látkou, psychotropní látkou, přípravkem obsahujícím omamnou nebo psychotropní látku, prekursorem nebo jedem. Z toho lze a contrario dovodit, že pod objektivní stránku uvedeného trestného činu nelze podřadit nedovolené nakládání s ,,přípravkem obsahujícím prekursor”, ale pouze nedovolené nakládání s prekursorem.

67. V tomto směru však nelze opomenout druhý dílčí závěr vyplývající z rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-497/16, a to zda by se v daném případě nemohlo jednat o nedovolené nakládání s prekursorem ve smyslu nařízení č. 111/2005, tedy zda by nemohlo mít jednání obviněného přesah přes ,,vnější” hranici Evropské unie. Nejvyšší soud však v tomto směru neshledal žádné skutečnosti, jež by takovému závěru nasvědčovaly. Dle skutkových zjištění soudů nižších stupňů byl totiž obviněný s příslušným léčivým přípravkem zadržen na území České republiky, přičemž tvrdil, že projíždí ze Slovenska do Německa a předmětné léčivo obdržel od svého známého L. Vzhledem k tomu, že toto tvrzení obviněného nebylo v dosavadním průběhu trestního řízení vyvráceno, lze na podkladě učiněných skutkových zjištění v podstatě vyloučit možnost, že by obviněný svým jednáním nedovoleně nakládal s prekursorem ve smyslu § 283 tr. zákoníku.

68. Nejvyšší soud však zdůrazňuje, že takový závěr ještě neznamená, že by jednání obviněného nebylo trestněprávně relevantní. Za daného skutkového i právního stavu totiž přichází v úvahu posouzení jednání obviněného jakožto přečinu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 tr. zákoníku

69. V této souvislosti pak lze připomenout, že přečinu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo vyrobí, sobě nebo jinému opatří anebo přechovává prekursor nebo jiný předmět určený k nedovolené výrobě

omamné nebo psychotropní látky, přípravku, který obsahuje omamnou nebo psychotropní látku, nebo jedu. Jinými předměty určenými k výrobě omamné nebo psychotropní látky, přípravku, který obsahuje omamnou nebo psychotropní látku nebo jedu jsou pak nejen přístroje, jiná zařízení a jejich součásti, ale i suroviny, které jsou podle své povahy způsobilé a zároveň určené k takové výrobě. Nemusí jít však o předměty výlučně určené k takové výrobě (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2898).

70. Ve světle těchto obecných východisek pak lze dospět k závěru, že léčivý přípravek Nurofen Stopgrip, který obviněný přechovával pro jiného, je možné považovat za surovinu určenou k extrakci prekursoru efedrinu nebo pseudoefedrinu za účelem následné výroby psychotropní látky pervitin. Dle Nejvyššího soudu tedy za těchto okolností lze předmětný léčivý přípravek přechovávaný obviněným podřadit pod kategorii ,,jiného předmětu určeného k nedovolené výrobě omamné nebo psychotropní látky, přípravku, který obsahuje omamnou nebo psychotropní látku, nebo jedu“ a v návaznosti na to pak lze relevantně uvažovat o naplnění objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu ve smyslu § 286 tr. zákoníku.

71. Nelze rovněž přehlédnout, že z porovnání obou výše zmiňovaných skutkových podstat vyplývá, že případné právní posouzení podle § 286 tr. zákoníku je pro obviněného citelně příznivější. Obviněný byl totiž rozsudkem odvolacího soudu uznán vinným zvlášť závažným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, tj. za okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby spočívající v naplnění znaku speciální recidivy, a to s trestní sazbou od dvou do deseti let trestu odnětí svobody. Naproti tomu však u trestného činu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 tr. zákoníku tato okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby absentuje a pachateli tak hrozí trestní sazba, jež činí ,,až pět let” trestu odnětí svobody. Za těchto okolností je tedy zřejmé, že správné právní posouzení jednání obviněného má zásadní vliv na jeho právní postavení.

72. Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného v tomto směru naplnilo dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť napadený rozsudek odvolacího soudu (jakož i rozsudek soudu prvního stupně) vzhledem k závěrům vyplývajícím z usnesení Soudního dvora ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. C-497/16, spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

73. Nejvyšší soud se však na druhé straně neztotožnil s ostatními námitkami obviněného, že v jeho případě nemohl být naplněn znak ,,přechovávání“, že soudy ve vztahu k přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku nezohlednily zásadu ultima ratio trestní represe, a konečně, že bylo uloženo ochranné opatření zabrání věci podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, aniž by pro to byly splněny zákonné podmínky.

74. Přechováváním ve smyslu § 283 tr. zákoníku (a přiměřeně i ve smyslu § 286 tr. zákoníku) je jakýkoli způsob držení omamné nebo psychotropní látky, přípravku obsahujícího omamnou nebo psychotropní látku, prekursoru (jiného předmětu určeného k nedovolené výrobě omamné nebo psychotropní látky) nebo jedu. Pachatel nemusí mít takovou látku přímo u sebe, ale postačí, že ji má ve své moci. Přechovávání musí být vykonáváno neoprávněně a již z povahy věci musí směřovat vůči jinému. Zákon na rozdíl od § 284 tr. zákoníku (a podobně § 285 tr. zákoníku) nestanoví, jaké minimální množství omamné nebo psychotropní látky, přípravku obsahujícího omamnou nebo psychotropní látku, prekursoru nebo jedu se vyžaduje ke spáchání tohoto trestného činu. Žádnou roli rovněž nehraje, zda pachatel takové látky nabyl jednorázově nebo postupně, stejně jako nezáleží na tom, jak je poté uložil a jak dlouho je přechovával. Posledně zmíněné okolnosti je však nutno pečlivě

vážit z hlediska uplatnění zásady subsidiarity trestní represe a splnění podmínky trestní odpovědnosti v podobě náležité společenské škodlivosti spáchaného činu (srov. přiměřeně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2868-2869, a dále Draštík, A. a kol. Trestní zákoník. Komentář. II. díl. § 233 až 421. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 2307).

75. S ohledem na výše uvedené je tak zřejmé, že námitka obviněného stran množství přechovávaného léčivého přípravku obsahujícího prekursor a délky přechovávání je z hlediska naplnění znaku ,,přechovává" zcela irelevantní. Nelze rovněž opomenout, že ze skutkových zjištění vyplývá, že obviněný nakládal s předmětnými léčivými přípravky s úmyslem jejich předání další osobě a ukončení jejich držení bylo zcela nezávislé na vůli obviněného, neboť byl s těmito léčivy zadržen a tyto byly poté zajištěny policejním orgánem. Pro úplnost pak lze uvést, že argumentace obviněného s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2003, sp. zn. 5 Tdo 115/2003, je rovněž zcela nepatřičná, neboť v daném případě se jednalo o odlišný skutkový stav nežli v nyní projednávané věci, a tyto závěry proto nelze shodně vztáhnout na právní posouzení jednání obviněného. Dle Nejvyššího soudu tak tyto skutečnosti opodstatňují závěr soudů obou stupňů, že obviněný s uvedenými látkami nedovoleně nakládal ve formě přechovávání pro jiného a v tomto směru jejich závěrům nelze vytknout žádné pochybení.

76. Nejvyšší soud pak ve vztahu k další uplatněné námitce obviněného připomíná, že přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání se podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku dopustí ten, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že se zdržuje na území České republiky, ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění nebo bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění.

77. V návaznosti na to pak nutno poukázat, že trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován uplatněním zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Společenská škodlivost činu není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke konkrétním znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se zásadně uplatní v případech, ve kterých posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je dále doplněno principem ultima ratio, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné (srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněné pod č. 26/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozh. tr.).

78. Posuzováno těmito hledisky v konfrontaci se skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů je pak jasné, že uplatněná obhajoba obviněného nemohla v žádném směru obstát, neboť pro posouzení trestní odpovědnosti obviněného není rozhodné, zda pobýval na území České republiky pouze za účelem průjezdu do Německa. Obviněný totiž věděl, že za jeho předchozí trestnou činnost mu byl

rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, který nabyl právní moci dne 8. 7. 2014, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. 5 To 233/2014, uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let, přičemž výzvu na opuštění České republiky dodržel, a tedy si musel být vědom, že jeho vstup na území České republiky je zakázaný. Argumentaci obviněného, že průjezd přes Českou republiku musel uskutečnit z důvodu své špatné finanční situace, pak nutno hodnotit jako ryze účelovou a zcela irelevantní, neboť obviněný měl zajisté i jiné možnosti jak se dostat do Německa, aniž by porušil uložený trest vyhoštění, a nikoliv projíždět napříč celou Českou republikou s několikahodinovou zastávkou v P. a následnou návštěvou svých známých. Jednání obviněného navíc nijak nevybočovalo z obvyklých případů maření výkonu uloženého trestu vyhoštění a na straně obviněného nebyly dány ani žádné zvláštní okolnosti, jež by zeslabovaly společenskou škodlivost daného případu do té míry, že by prostředky trestního práva byly ve vztahu k obviněnému nepřiměřené. V této souvislosti navíc nelze opomenout ani další okolnosti vztahující se k osobě obviněného ve smyslu § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to, že obviněný je osobou mající zjevné sklony k páchání obdobné trestné činnosti, což ostatně vyplývá z trestních příkazů Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 3. 2015, sp. zn. 51 T 32/2015, a Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 143 T 10/2015. Lze tak uzavřít, že obviněný svým jednáním beze zbytku naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, přičemž toto jednání dosáhlo i potřebné míry společenské škodlivosti ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

79. Nejvyšší soud se pak neztotožnil ani s námitkou obviněného stran naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. ř., tedy že bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení. Ve vztahu k uplatněné námitce nutno připomenout, že zabrání věci je ochranné opatření, které je právním následkem jak trestného činu, tak činu jinak trestného, a jeho podstatou je odnětí vlastnického nebo podobného majetkového práva pachateli nebo jiné osobě, a to k věcem, které jsou v určitém vztahu ke spáchanému činu, přičemž vlastnické nebo jiné majetkové právo právní mocí rozhodnutí o zabrání přechází na stát. Na rozdíl od případů uvedených v § 101 odst. 1 písm. a) a písm. b) tr. zákoníku, pak věc uvedená v § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku může náležet komukoli, bez ohledu na to, zda měl nějaký vztah k trestnému činu nebo k jeho pachateli. Rozhodný je pouze vztah zabírané věci k trestnému činu, jehož spáchání odůvodňuje uložení tohoto ochranného opatření, a dále naplnění podmínky, že jde o věc uvedenou v § 70 tr. zákoníku, která ohrožuje bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě společnosti, anebo hrozí nebezpečí, že bude sloužit ke spáchání zločinu. Požadavek ,,ohrožuje bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě společnosti“ bude naplněn, když bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě společnosti ve smyslu § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku vyžaduje zabrání takových věcí, které jsou těmto zájmům samy o sobě nebezpečné tak, že tato nebezpečnost vychází přímo z jejich vlastností. Může také jít o věci jinak běžného použití, pokud však byly zvlášť přizpůsobeny k páchání určité trestné činnosti tak, aby ji významně usnadňovaly (srov. Draštík, A. a kol. Trestní zákoník. Komentář. I. díl. § 1 až 232. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 714).

80. Jak dále správně poznamenal státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, zákonným předpokladem pro uložení ochranného opatření zabrání věci podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku není konkrétní právní posouzení charakteru dané věci, ale její faktický stav, tedy zda za daných okolností ohrožuje bezpečnost lidí, majetku, popřípadě společnost, anebo hrozí nebezpečí, že bude sloužit ke spáchání zločinu. Pokud tedy soudy obou stupňů za dané situace rozhodly o uložení ochranného opatření zabrání věci, a to 120 ks tablet léku Nurofen Stopgrip, jež obviněný přechovával pro jiného, nelze tomuto výroku vytknout žádné pochybení.

81. Pokud jde konečně o uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., tak jeho naplnění nepřipadalo v úvahu v žádné z jeho dvou variant. Odvolací soud totiž částečně, a to z podnětu odvolání obviněného, zrušil rozsudek soudu prvního stupně a poté ve věci sám rozhodl

rozsudkem, čímž nebyla splněna podmínka spočívající v zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku. Skutečnost, že odvolací soud nepřisvědčil odvolání obviněného v plném rozsahu, nelze z procesního hlediska klást na roveň vydání rozhodnutí o odmítnutí nebo zamítnutí odvolání. Na základě výše uvedeného tedy nemohl být ani tento dovolací důvod naplněn.

VII. Závěr

82. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného J. S. je z části důvodné, a proto podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, v části týkající se výroku o vině pod bodem II. a v celém výroku o uloženém trestu a ochranném opatření. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

83. Úkolem Městského soudu v Praze, jemuž se předmětná věc vrací k dalšímu řízení, bude, aby s ohledem na výše uvedené závazné právní názory Soudního dvora (§ 9a odst. 4 tr. ř.) a Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.) věc znovu projednal v takovém rozsahu, aby mohl učinit zákonu odpovídající rozhodnutí. To znamená, že Městský soud v Praze adekvátně a ve smyslu aktuálního výkladu a právní úpravy pojmu ,,prekursor“ posoudí, zda jednání obviněného popsané ve skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně pod bodem II. mohlo naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 tr. zákoníku nebo trestného činu výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 tr. zákoníku, přičemž je vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto dovolacím rozhodnutí.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Blanketní stížnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Výkon trestu (exkluzivně pro předplatitele)
- Zabezpečovací detence (exkluzivně pro předplatitele)
- Ublížení na zdraví
- Prohlášení viny
- Jednočinný souběh
- Náhrada škody
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Zajištění věci (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastupování zmocněncem (exkluzivně pro předplatitele)
- Slyšení ve vazebním řízení